

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudců Zdeňka Kühna a Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **P. T. V. A.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2015, čj. MV-125423-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016, čj. 30 A 139/2015-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, které zrušilo platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť se zdržovala mimo území ČR po dobu více než 6 let. Zároveň ministerstvo stanovilo žalobkyni lhůtu 30 dnů k vycestování z území ČR.

[2] Krajský soud žalobu žalobkyně zamítl. Ministerstvo vycházelo při rozhodování především ze skutečnosti, že nahlášený cestovní doklad žalobkyně měl platnost do 23. 2. 2009. Nový cestovní doklad, který žalobkyně nahlásila ministerstvu dne 27. 5. 2015, byl platný od 17. 4. 2015 a obsahoval pouze přechodová razítka, která potvrzují příjezd

žalobkyně do ČR dne 26. 5. 2015. Žalobkyně proto v období od února 2009 do jara 2015 nemohla cestovat z území nebo na území ČR, neboť v té době neměla platný cestovní doklad. V žádosti o udělení dlouhodobého víza, kterou podala dne 20. 4. 2015, uvedla jako své rodinné příslušníky mj. dvě děti narozené v roce 2007 a v roce 2011 ve Vietnamu. Z toho je zřejmé, že žalobkyně v těchto letech pobývala ve Vietnamu. Vzhledem k tomu, že odmítla vypovídat a nepředložila ministerstvu ani žalované žádné důkazy, které by podporovaly její tvrzení, že na území ČR pobývala nepřetržitě až do května nebo června 2014, byly skutečnosti zjištěné ministerstvem dostatečné pro závěr, že žalobkyně pobývala mimo území ČR po dobu delší než 6 let. Správní orgány zároveň nepochybily ani v tom, že neposuzovaly přiměřenost dopadů zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do života žalobkyně, neboť tuto povinnost nemají. V této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhla, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud se nedostatečně vypořádal s jejími žalobními námitkami a prakticky převzal argumentaci žalované. V rámci správního řízení nebylo dostatečně bez důvodných pochybností v rozsahu požadovaném § 3 a § 50 odst. 3 s. ř. prokázáno, že se stěžovatelka zdržovala mimo území ČR po dobu více než 6 let. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je vedené z moci úřední v neprospěch účastníka řízení. V takovém případě leží důkazní břemeno na správním orgánu, nikoliv na účastníku řízení. Pasivní přístup účastníka řízení nemůže vést k fikci prokázání naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Domněnky správního orgánu vyvrátila stěžovatelka svým tvrzením, že na území ČR pobývala do poloviny roku 2014. Bylo na správním orgánu, aby prokázal nepravdivost tohoto tvrzení.

[5] Žalovaná ve vyjádření odkázala na obsah spisu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a ztotožnila se s posouzením krajského soudu. Povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností byla v řízení splněna. Tvrzení stěžovatelky bylo v příkrém rozporu se zjištěnými skutečnostmi a nepodložené. Závěr, že stěžovatelka pobývala mimo území ČR po dobu delší než 6 let, plyne ze zjištěných skutečností a je zcela logický.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a splňuje zákonné náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatnila. Nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

pokračování

[8] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Krajský soud přezkoumatelně objasnil svůj závěr, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a prokázaly zákonné důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163, a ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30).

[9] Hlavní spornou otázkou je v projednávané věci to, zda správní orgány postupovaly v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 s. ř. a dostatečně prokázaly, že se stěžovatelka zdržovala mimo území ČR po dobu více než 6 let.

[10] Podle § 3 s. ř. platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Podle § 50 odst. 3 s. ř. pak platí, že *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*.

[11] Podle ustálené judikatury NSS v případě, že správní orgán ukládá povinnost, je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 3 *in fine* s. ř.). Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010-132, a ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69, či ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 Azs 56/2017-34). Vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Správní orgán nesmí zcela rezignovat na zásadu hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se vůči správnímu orgánu jevil požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, kterými disponuje účastník řízení, jejichž uplatnění mu je zjevně ku prospěchu, avšak v řízení je neuplatní. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit (srov. již zmíněný rozsudek NSS čj. 2 Azs 115/2017-45).

[12] NSS se shoduje s krajským soudem v závěru, že správní orgány postupovaly v daném řízení (vedeném z úřední moci) tak, aby zjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatelky.

[13] Žalovaná, ministerstvo i krajský soud se důvodům, na základě kterých učinily závěr, že stěžovatelka nepobývala na území ČR déle než 6 let, podrobně věnovaly. Stěžovatelka vlastnila cestovní doklad, jehož platnost končila dne 23. 2. 2009. Průkaz o povolení k trvalému pobytu stěžovatelky měl sice platnost do 30. 6. 2014, nicméně průkaz odkazoval na výše uvedený cestovní doklad s platností do 23. 2. 2009. I pokud by proto měla stěžovatelka v období od 23. 2. 2009 do 17. 4. 2015 (počátek platnosti dalšího

cestovního dokladu, který stěžovatelka nahlásila) jiný cestovní doklad, nemohla by projít hraniční kontrolou, neboť by tento cestovní doklad nesouhlasil s údajem v průkazu o povolení k trvalému pobytu. Pokud by stěžovatelka chtěla cestovat mezi Vietnamem a ČR musela by projít stejným procesem, jako absolvovala v květnu 2015. To se nestalo, z čehož jasně plyne, že do ČR nemohla v daném období přicestovat a tudíž ani na území ČR pobývat. Stěžovatelka navíc po dobu delší než 10 let neučinila vůči ministerstvu žádný úkon. V roce 2007 se ve Vietnamu vdala, její manžel však v ČR nikdy nepobýval. V letech 2007 a 2011 se stěžovatelce narodily ve Vietnamu dvě děti; opět ani jedno z nich nikdy nepobývalo na území ČR. Výše uvedené skutečnosti tvoří podle NSS dostatečný podklad pro závěr, že stěžovatelka nepobývala na území ČR po dobu delší než 6 let a podmínky pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byly naplněny.

[14] Stěžovatelce byla v řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohla v tomto smyslu i předložit důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným ve správním řízení. Toho však nevyužila a ani v žalobě či kasační stížnosti žádné další konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomenuly, neuvedla. Správním orgánům neotevřela prostor pro další doplnění dokazování z vlastní iniciativy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69). Tvrzení stěžovatelky, že na území ČR pobývala do poloviny roku 2014, nemůže na výše uvedeném nic změnit. Stěžovatelka neposkytla žádný důkaz ani indicii na podporu svého tvrzení, který by umožnil ministerstvu či žalované tuto skutečnost ověřit.

[15] Žalovaná a ministerstvo dostatečně přihlížely ke konkrétním okolnostem případu. Samotná skutečnost, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatelky, bez dalšího ještě neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 Azs 174/2014-41). NSS uzavírá, že krajský soud v posouzení této otázky nijak nepochybil.

V. Závěr

[16] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu

pokračování